

[Ebba Strange]

men det er klart, det rører ved de samme problemer.

Jeg takker for den varme tilslutning fra det radikale venstre. Fru Lone Dybkjær var inde på det, som det radikale venstre også tidligere har været inde på, nemlig at der faktisk burde gælde en slags ytringspligt, når man var offentligt ansat. Det skulle i hvert fald belønnes, hvis man deltog i den offentlige debat, fremfor at man skulle være bange for at gøre det.

Der er ingen tvivl om, at situationen bliver vanskeligere – det gør den både for offentligt ansatte og privat ansatte – i en situation, hvor man er bange for at blive fyret, altså hvor stillingerne ikke hænger på træerne, hvor det at flytte fra den ene stilling til den anden ikke er så let, som det har været ved andre lejligheder. Så bliver selvcensuren og den indbyrdes kontrol stærkere, og det er ikke godt for os.

Fru Agnete Laustsen var også inde på det med tavshedspligten. Jeg håber, ministeren kan sige lidt mere om, hvornår man bliver færdig i tavshedspligtsudvalget, end han har gjort.

Når hr. Brøndsted siger, at det heldigvis er forholdsvis få sager, vi hører om, så er det nok rigtigt. Det er forholdsvis få sager, vi hører om i den offentlige debat, men det er i årenes løb ikke få sager, jeg har fået. Nogle af dem har der været skrevet om i aviserne, andre har der ikke været skrevet om i aviserne. Jeg må sige, når jeg tæller dem op, ikke kvalitativt, men kvantitativt, at de fleste stammer ude fra amternes og kommunernes administrationer. Jeg har nogle gange indtryk af, at jo tættere man sidder ved den kommunale administration, des mere oplever man, at man ikke må ytre sig kritisk om hverken det ene eller det andet. Det synes jeg er pinligt. Vi ville naturligvis gerne opnå med denne lovgivning, at det blev lidt lettere.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om svangerskabsafbrydelse.

[Af Inge Krogh (KrF) m.fl.]

(Lovforslag nr. L 160. Fremsat 18/3 82).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ole Espersen):

Lovforslaget, som er en genfremsættelse, går ud på at gøre den vejledning hos de sociale myndigheder, som abortsøgende kvinder efter de gældende regler skal have tilbudt, obligatorisk. Det, der nu er et tilbud, skal altså efter forslaget være obligatorisk. Dette forslag har 4 gange tidligere været fremsat her i folketinget – jeg skal ikke gentage præcis, hvornår det har været – og det er hver gang blevet forkastet. Det skete sidste gang, altså for fjerde gang, i foråret 1976, hvor det blev forkastet af et meget stort flertal.

Når jeg fremhæver denne forhistorie, de mange skibbrud, er det naturligvis ikke for på nogen måde at drille eller anfægte forslagsstillernes ret til at komme med det igen, men jeg gør det, fordi der som begrundelse for nu på ny at fremsætte forslaget i bemærkningerne står en henvisning til udviklingen i fødsels- og aborttallene. Den udvikling, som altså er begrundelsen for, at man nu kommer for femte gang, forstår jeg ikke rigtig. Det skal jeg vende tilbage til om et øjeblik.

Om behovet anføres det, at en udvidet obligatorisk vejledning vil være en hjælp for kvinden, der står i en situation, hvor hun ofte føler sig meget ensom og mangler adgang til en forsvarlig gennemdrøftelse af hele situationen. Jeg er enig i, at den abortsøgende kvinde kan have behov for en forsvarlig gennemdrøftelse af sin situation med de sociale myndigheder. Kvinden har imidlertid allerede efter de gældende regler adgang til at få vejledning hos socialcenteret, hvis hun